

της πραγματικότητος, καὶ ἔδεσαν τὰς βάσεις τοῦ ἔργου ὅπερ τιμᾷ οὐ μόνον τὸν Σύλλογον Παρνασσὸν ἀλλὰ τὴν Ἑλλάδα· οἱ παντοίας προελεύσεως ἀγυιόπαιδες, οἵτινες ψυχὴν καὶ σῶμα διαφθειρόμενοι θὰ καθίσταντο ἐγκληματῖαι καὶ κακοῦργοι μορφοῦνται κατὰ μικρὸν εἰς τιμίους, φιλοπόνους πολίτας· τὴν ἡμέραν εἶνε πωληταὶ ἐφημερίδων, ὑποδηματοσμήκται, ὀψοκομισταί· τὴν ἐσπέραν ὑπὸ ἐκλεκτῶν διδασκάλων διδάσκονται γράμματα, παιδαγωγοῦνται, ἡ ἐπίδρασις τοῦ σχολείου παρακολουθεῖ αὐτοὺς καὶ μακρὰν αὐτοῦ· τοὺς ἐξημερώνει· κατ' ὀλίγον καὶ ἐπιπόνως τὰ παιδιὰ τῶν δρόμων μεταβάλλει εἰς παιδιὰ οἰκογενειῶν· ὅ,τι εὐγενὲς ὑπάρχει ἐν τῇ ψυχῇ των ἐκκολάπτεται ὑπὸ τὴν θερμότητα τῆς παιδαγωγούσης διδασκαλίας· ὅ,τι τραχὺ ἀποξέεται καὶ ἐκρίπτεται. Ἰδρὺθη καὶ Ταμειυτήριο ἐν τῷ Συλλόγῳ· ἔχει δὲ τοῦτο καὶ ἡθικὴν καὶ πρακτικὴν σημασίαν ἀνυπολόγιστον· ἐν πρώτοις παρορμᾷ τὰ παιδιὰ εἰς οἰκονομίαν, ἐγείρει τὴν ἀμιλλαν, καὶ οὕτω συνάγονται βαθμὴδὸν ἐφ' ὅσον κερδαίνονται, δεκάδες, ἑκατοντάδες δραχμῶν· ἀλλὰ τὸ κυριώτερον εἶνε ἡ διὰ τοῦ Ταμειυτηρίου μόρφωσις τοῦ χαρακτήρος· εἶνε σπουδαιότατον νὰ ἐδισθῇ τις ἐκ νεαρᾶς ἡλικίας νὰ συμμορφοῦται πρὸς κανόνας, οὓς προδιέγραψεν εἰς ἑαυτόν· ἡ ἐξοικονόμησις ἱκανῶν δεκαλέπτων κατορθουμένη κατ' ἐκάστην, συνδεομένη πολυτάκτικα μὲν μετὰ νίκης κατὰ τοῦ πειρασμοῦ τῆς λαίμαργίας ἢ ἄλλης ὁρέξεως τῆς ἡλικίας ταύτης, πάντοτε δὲ μετὰ τῆς ἀναμνήσεως τῆς ἐν τῷ χωρίῳ πτωχῆς μητρὸς, συνήθως χήρας, ἢ τῶν μικρῶν ἀδελφίων, τὰ ὅποια πλὴν αὐτοῦ δὲν ἔχουν κανένα προστάτην εἰς τὸν κόσ-

μον, ἡ τοιαύτη ἐξοικονόμησις πλάττει κατὰ μικρὸν ὄχι μόνον κεφάλαια ἀλλὰ καὶ χαρακτήρας.

Ἡδὴ νέα εὐεργετικὴ μεταρρυθμῖσις ἀγγέλλεται· ὁ πλοῦσιος ὁμογενὴς κ. Μαρασλῆς, δήμαρχος τῆς Ὀδησσοῦ, προτείνει εἰς τὸν Παρνασσὸν τὴν ἰδρυσιν οἰκονομικῶν μαγειρείων χάριν τῶν Ἀπόρων Παίδων κατὰ τὸ πρότυπον τῶν ὑπ' αὐτοῦ ἰδίαις δαπάναις ἐν Ὀδησσῷ ἰδρυθέντων καὶ εὐεργετικῶς λειτουργούντων.

Ἡ πρότασις παρεπέμφθη εἰς ἐπιτροπὴν ἣτις θὰ μελετήσῃ τὰ κατὰ τὴν λυσιτελεστέραν διοργάνωσιν τῶν συσσιτίων τούτων.

Τὰ γεγονότα ταῦτα μαρτυροῦντα πρόοδον, ζωὴν, ἀνακουφίζουσι καὶ παρηγοροῦσι ἀπὸ τὴν ἀπογοήτευσιν τὴν ὁποίαν ἐμπνέει ἐνίοτε ἡ θέα τῶν πολιτικῶν ἀγώνων· Βλέπων ἐκ τοῦ σύνεγγυς τὰ τῆς πολιτικῆς ἐνδυμοῦμαι κάποτε τὸν ὑπὸ τοῦ Κάρο ὁρισμὸν τῆς εὐτυχίας. Μακρόθεν εὐμορφον, χαριτωμένο σπιτάκι· ἐπλησίασες, ἐμβήκες μέσα, οἰκτρὰ διάψευσις τῆς προσδοκίας σου, κραυγὴ: «αὐτὸ ἦτανε ὅλο;» τὸ αὐτὸ περίπου συμβαίνει καὶ εἰς ἐμέ. Μακρόθεν ἀνέπλαττον τόσον ἰδεῶδη τὴν ἀγαπητὴν Ἑλλάδα μας, ἐφантаζόμην ὅλα τέλεια, ἀλλ' ὅταν ἐπλησίασα, εἶδα ὅτι ἡ μηχανὴ ἣτις καλεῖται ἐλληνισμὸς κινεῖται οὐχὶ σπανίως ὑπὸ μικρῶν ἐλάττηριων. Λέγουν ὅτι ὁ Σολωμός, ὁ ποιητὴς τοῦ Ὕμνου τῆς Ἑλευθερίας, δὲν ἠθέλησε νὰ ἐπισκεφθῇ τὰς Ἀθήνας ἐκ φόβου μὴ ἡ πραγματικότης καταστρέψῃ τὸ ἰδεῶδες, τὸ ὁποῖον εἶχε πλάσῃ ἡ φαντασία του. Εἶχει δίκαιον ὁ ποιητὴς.

Σὲ ἀσπάζομαι
Παρεπίδημος.

Η ΤΥΦΛΗ ΜΑΡΤΥΣ.

Διήγημα γεγονότος.

Ἐπικράτει παρὰ τοῖς πολλοῖς παράδοξός τις πρόληψις ἐναντίον τῶν «γεροντοκόρων», καὶ αὕτη δὲ ἡ ὀνομασία «γεροντοκόρη» ἔχει τι τὸ χλευαστικόν, ἵνα μὴ εἰπωμεν τὸ περιφρονητικόν. Πᾶς μορφωμένος ἄνθρωπος ἔπρεπε, νομιζομεν, νὰ εἶνε ἀπηλλαγμένος τῆς προλήψεως ταύτης, διὰ τὸν ἀπλοῦστατον λόγον ὅτι αἱ γυναῖκες ἐκεῖναι, ὅσαι δὲν ἠδύτχησαν νὰ ἀποκατασταθῶσιν, εἴτε διότι δὲν ἐζητήθησαν εἰς γάμον εἴτε δι' οἷας δὴποτε ἄλλας δυστυχεῖς περιστάσεις, εἶναι ἄξιαι συμπαιδείας μᾶλλον ἢ χλευῆς, ἀκόμη καὶ ἂν δι' ἰδίον τι πταίσμα ἔμειναν ἄγαμοι.

Εὐτυχῶς ἐν τῇ μικρᾷ ἐπαρχικῇ πόλει Μ. . . ἡ δεσποινὶς Σιδωνία Μόλλερ ἀπετέλει ἐξαιρεσιν τοῦ γενικοῦ κανόνος, τοῦτ' ἐστὶ, εἰ καὶ ἦτο «γεροντοκόρη», ἔχαρειν ὅμως γενικὴν ὑπόληψιν καὶ σεβασμὸν καὶ οὐδεὶς ἐτόλμα οὐτε κἂν νὰ ὑπαινιχθῇ τὴν δυστυχίαν της.

Τὴν γενικὴν ταύτην ὑπόληψιν ἐκτίσαστο ἡ Σιδωνία διὰ τῶν πολλῶν ἀρετῶν της, πρὸ πάντων δὲ διὰ τῆς συνετῆς ἀρετῆς καὶ φιλανθρώπου χρήσεως, ἣν ἐποιεῖτο, τῆς μεγάλης αὐτῆς περιουσίας. Ἐκείνητο ὄχι μόνον τὴν ὠραιότητα καὶ μερίστην οἰκίαν ἐν τῇ πόλει ἀλλὰ καὶ πολλὰ κτήματα ἐν τῇ ἐξοχῇ, τῶν ὁποίων αἱ πρόσοδοι ἔσαν πολὺ ἀνώτεραι τῶν πρὸς συντήρησιν της δαπανῶν. Ἀλλ' ἀντὶ νὰ ἀποταμιεύῃ τὰ περισσεύματα, διὰ νὰ τὰ καταλίπῃ μετὰ θάνατον εἰς χεῖρας κληρονόμους, ἐδαπάνᾳ αὐτὰ, ζῶσα ἔτι, εἰς εὐεργετικούς σκοποὺς, διὰ τοὺς πτωχοὺς καὶ τοὺς ἀρρώστους. Ἐν τῷ νοσοκομείῳ διετήρει διαρκῶς μίαν κλίνην, τοῦτ' ἐστίν, ἐπλήρωνε κατ' ἔτος τὸ ἀπαιτούμενον πρὸς συντήρησιν καὶ θεραπείαν ἐνὸς ἀσθενοῦς χρηματικὸν ποσόν. Συνεισέφερεν φασάτους εἰς τὸ τυφλοκομεῖον τῆς πόλεως ἱκανὰ χρήματα, ἐβοήθει δὲ καὶ τοὺς κατ' ἰδίαν πένητας ὅσους ἐγίνωσκεν ἄξιους ὑποστηρίξεως . . .

Ὀλίγοι μόνον μερμημένοι ἐγίνωσκον τὴν αἰτίαν, δι' ἣν ἡ Σιδωνία ἔμεινεν ἄγαμος. Ἡ αἰτία αὕτη ἦτο δυστυχὴς ἔρως. Ὅτε ἔξω-εἰσέτι οἱ γονεῖς τῆς Σιδωνίας, νεανίας τις, ἔμπορος, ὀνόματι

Ῥοδόλφος Βερνέρτος, εἶχε προσελκύσῃ τὴν συμπάθειαν τῆς κόρης. Ἐλέγετο μάλιστα ὅτι ἡ Σιδωνία ἦτο μετὰ τοῦ νέου τούτου κρυφίως μεμνηστευμένη. Ἀλλ' οἱ γονεῖς δὲν ἠδελον νὰ δώσωσι τὴν μονογενὴ θυγατέρα των εἰς τὸν ἀπορον ἐμποροῦπάλληλον, καὶ οὕτω ὁ ἔρως τῶν δύο νέων ἐξηκολοῦθη ἐν ἀγνοίᾳ τῶν γονέων. Ἀφνης ὅμως, ἡμέραν τινὰ ὁ Ῥοδόλφος Βερνέρτος ἐγένειν ἄφαντος· εἶχε καταχρασθῇ τὴν ἐμπιστοσύνην τοῦ προϊσταμένου του καὶ ἐφυγεν ἀφνης κρυφίως ἐκ τῆς πόλεως, πρὶν ἢ ἀνακαλυφθῶσιν αἱ κλοπαὶ του. Ὁ προϊστάμενος, ὅστις κατὰ τὰλλα ἡγάπα τὸν νέον, ἔσχε τὴν γενναιοῦτητα νὰ μὴ τὸν καταδιώξῃ, ἐκ τούτου δὲ οὐδαμῶς ἐξημιώθη, διότι μετὰ ἐν ἔτος περὶ ποῦ ἐλαβεν ἐξ Ἀμερικῆς παρὰ τοῦ Ῥοδόλφου μικρὸν τι χρηματικὸν ποσὸν καὶ ἐπιστολήν, δι' ἧς ὁ νέος ὑπέσχετο νὰ πληρώσῃ τὰ ὑπεχρεωθέντα χρήματα καὶ τοὺς τόκους αὐτῶν μέχρι λεπτοῦ. Δὲν ἐγνωστοποίησεν ὅμως τὴν διαμονὴν καὶ τὴν διεθύνειν του, φοβούμενος ἴσως μήπως καταδιωχθῇ. Πράγματι, ἐντὸς ὀλίγων ἐτῶν ὁ Ῥοδόλφος ἔστειλε τόσα χρήματα, ὥστε ὁ προϊστάμενός του δὲν μετενόησε καθόλου διὰ τὴν γενναιοῦτητα ἣν ἔδειξε πρὸς τὸν κατάχραστὴν τῆς ἐμπιστοσύνης του.

Ἐκτοτε οὐδεμίαν πλέον εἰδήσις ἐλήφθη περὶ τοῦ Ῥοδόλφου Βερνέρτου καὶ πάντες ἐλησμόνησαν αὐτὸν ἐν τῇ πόλει. Μόνῃ ἡ Σιδωνία δὲν ἠδύνατο νὰ τὸν λησμονήσῃ· ἐνφ' ἧς, καὶ ζώντων ἔτι τῶν γονέων της καὶ μετὰ τὸν θάνατον αὐτῶν, ἐζητήθη ὑπὸ πολλῶν μνηστήρων, ἀπέκρουσεν ὅμως πάντας, διότι ἡ καρδία της ἔμενε πάντοτε πιστὴ πρὸς τὸν ἀφανῆ ἔραστήν της.

Ἀπὸ πολλοῦ ἤδη εἶχε συγχωρήσῃ τὸ πταίσμα του, ἀλλὰ ματαιῶς ἠλπίζε νὰ λάβῃ παρ' αὐτοῦ ἐπιστολήν. Ὁ Ῥοδόλφος πρὸ τῆς φυγῆς του εἶχε καταλίπῃ εἰς αὐτὴν τὴν τελευταίαν πρὸς ἀποχαιρετισμὸν ἐπιστολήν του, ἐν ἣ τῇ ἔγραφεν, ὅτι μεταβαίνει πέραν τοῦ ὠκεανοῦ ὅπως κρύψῃ ἐκεῖ τὴν αἰσχύνην του καὶ ὅτι θὰ προσπαθήσῃ ἐκ παντὸς τρόπου νὰ λησμονήσῃ αὐτὴν, τὴν Σιδωνίαν, ἀφρο

πλέον ἐφάνη ἀνάξιος τοῦ ἔρωτός της. Πόσον προθύμως ἡ Σιδωνία θὰ τῷ προσέφερε τὴν βοήθειάν της καὶ θὰ τῷ ἐδείκνυε τὰ ἀναλλοίωτα αἰσθήματά της, ἂν ἠδύνατο νὰ μάθῃ τὸν τόπον της διαμονῆς του! Εἶχον ἔλθῃ γράμματα εἰς τὸν πρῶτον προϊστάμενόν του ἐκ Χικάγου, ἐκ Νέας Υόρκης ἐκ τοῦ Ἁγίου Φραγκίσκου, καὶ ἐκ διαφόρων μικροτέρων πόλεων τῆς Ἀμερικῆς· ἀλλ' οὐδεμία σταθερὰ διαμονὴ οὐδὲ ἀκριβεστέρη διεύθυνσις ἐφαίνετο ἐν ταῖς ἐπιστολαῖς του.

Μετὰ τὸν θάνατον τῶν γονέων της ἡ Σιδωνία ἐζήτησε παντοτρόπως, διὰ τῶν ἀμερικανικῶν ἐφημερίδων, διὰ τῶν ἐν ταῖς μεγάλας πόλεσι τῆς Ἀμερικῆς γερμανικῶν προξενείων, ὅπως ἀνακαλύψῃ τὴν διαμονὴν τοῦ ἐρωμένου της, ἀλλὰ πᾶσαι αὐτῆς αἱ ἐρευναι ἀπέβησαν μάταιαι.

Ἀπὸ τῆς φυγῆς τοῦ Ῥοδόλφου εἶχον ἤδη παρέλθῃ δώδεκα ἔτη. Ἡ Σιδωνία ἦτο ἡδὴ υπερτριakonτούτης τὴν ἡλικίαν, ἀλλ' εἰσέτι διετήρει τὴν φραιότητα καὶ τὸ νεανικὸν της σφρίγος. Κατὰ τινα ἑαρινὴν ἡμέραν ἐκάθητο παρὰ τὸ παράθυρον καὶ παρατήρει μὲ ῥεμβώδη βλέμματα τὸν ἀνθηρὸν καὶ πρασινίζοντα κήκον τῆς οικίας της, ὅτε αἰφνης ἡ γηραιὰ ὑπέρβρια εἰσελθούσα διέκοψε τὰς ὄνειροπολήσεις της καὶ ἐνεχείρισεν αὐτῇ μίαν ἐπιστολήν, ἣτις ἔφερεν ἀμερικανικὸν γραμματόσημον.

Ἡ Σιδωνία ἔσχισε μὲ τρεμούσας χεῖρας τὸ περικάλυμμα τῆς ἐπιστολῆς καὶ ἐκτόταξεν ἀμέσως τὴν ὑπογραφήν. Μεθ' ὅλην της τὴν προσπάθειαν ὅπως μετρίσῃ τὴν συγκίνησιν της, δὲν ἠδυνήθη νὰ καταστειλῇ ὀξείαν κραυγὴν χαρᾶς καὶ ἐκπλήξεως. Ἡ ὑπογραφή ἦτο τοῦ Ῥοδόλφου Βερνέρτου. Ἡ δὲ ἐπιστολὴ εἶχεν ὡς ἑξῆς:

«Ἀγαπητὴ μου Σιδωνία.

Δώδεκα ἔτη τῆς δοκιμασίας παρήλθον δι' ἐμέ, καὶ πιστεύω ὅτι ἐξήγγισα ἤδη ἐντελὲς τὸ παῖσμά μου. Δώδεκα ἔτη, πλήρη ἐργασίας, στενοχωρίας, κόπων καὶ μόχθων, πείρας, ἀλλὰ καὶ ἀμοιβῆς ἐπὶ τέλους καὶ ἐπιτυχίας. Φαίνεται ὅτι καὶ ὁ Θεὸς ἐσυγχώρησε τὸ παράπτωμά μου. Διὰ τῆς πολυετοῦς ἐργασίας μου ἔχω ἤδη ἀποκτήσῃ ἱκανὴν περιουσίαν. Ἀλλ' ὁ πλοῦτός μου οὐδεμίαν χαρὰν θὰ μοὶ παρείχεν, ἂν δὲν ἠδυνάμην νὰ τύχω ὑψηλοτέρου καὶ ἐυγενεστέρου σκοποῦ.

Σήμερον παρουσιάζομαι ὡς ἀνεξάρτητος καὶ αὐτεξούσιος, συγχρόνως δὲ καὶ ὡς πολὺπειρος ἀνὴρ, ἀλλὰ καθαρὸς τὴν συνείδησιν, ἐνώπιόν σου, καὶ σὲ ἐρωτῶ, ἂν μὲ ἀγαπᾷς ἀκόμη, ἂν μὲ ἐσυγχώρησες, καὶ ἂν ἐπιθυμῆς νὰ γεινῆς σύζυγός μου. Ἀπάντησέ μου μίαν μόνην λέξιν καὶ θὰ μὲ καταστήσῃς τὸν εὐτυχέστερον ἀνδρῶν τοῦ κόσμου.

Εἰς τὴν πατρίδα βεβαίως δὲν εἰμπορῶ νὰ ἐπιστρέψω, ἀλλ' ἂν συγκατετίθεο σὺ νὰ ἔλθῃς ἐδῶ εἰς τὴν Ἀμερικὴν, δὲν θὰ τὸ μετενόεις ποτέ. Σήμερον εἰμαι εἰς θέσιν νὰ σὲ καταστήσω ἀληθῶς εὐτυχῇ· διὰ δὲ τὴν ἐκ τῆς πατρίδος ἀπομάκρυνσιν θὰ εὖρως παρηγορίαν καὶ ἀνακούφισιν ἐν τῇ ἀπείρῳ ἀγάπῃ μου. Καθ' ὅσον γινώσκω, δὲν ἔχεις κανένα συγγενῇ, ὅστις νὰ σὲ ἐμποδίσῃ, ἢ χάριν τοῦ ὁποίου νὰ μὴ ἀποφασίσῃς τὸ ταξεῖδιον. Ὅτι μετρώ τὰς ὥρας καὶ τὰς στιγμὰς, μέχρις οὗ λάβω ἀπάντησιν σου, εἶνε περὶ τὸν νὰ σοῦ τὸ εἶπω. Ἐὰν ἔχῃς ἀκόμη πρὸς ἐμὲ ἕνα σπινθῆρα τῆς παλαιᾶς ἀγάπης, ἀποφάσεις ταχέως καὶ δὲν θὰ μετανοήσῃς. Σὲ περιμένω πλήρως πόθου καὶ ἀνυπομονησίας. Ὁ σὸς Ῥοδόλφος Βερνέρτ. Νέα Υόρκη, Stranton-Street, No. 480.»

Τὰς τελευταίας λέξεις μόλις καὶ μετὰ βίας ἠδυνήθη νὰ ἀναγνώσῃ ἡ Σιδωνία. Οἱ ὀφθαλμοὶ της ἦσαν πλήρεις δακρύων, ἀφοῦ δὲ ἀνέγνωσε μέχρι τέλους τὴν ἐπιστολήν ἐξερράγη εἰς λυγμοὺς ὑπὸ τῆς υπερμέτρου χαρᾶς. Ἐκάλεσε τὴν γηραιὰν ὑπέρβριαν, τὴν ἐνηγκαλίσθη καὶ τῇ ἀνεκοίνας τὴν χαρμύδωνον εἰδῆσιν μετ' ἀκρατήτου χαρᾶς. Ἄνευ τῆς ἐλαχίστης ἐπιφυλάξεως ὁμολόγησεν εἰς τὴν γραιὴν τὸ μυστικὸν τῆς καρδίας της. Οὐδέποτε ἔπαυσε νὰ ἀγαπᾷ τὸν Ῥοδόλφον, οὐδέποτε ἠδύνατο νὰ τὸν λησμονήσῃ, πάντοτε τὸν εἶχεν εἰς τὸν νοῦν της καὶ εἰς τὴν καρδίαν της, ἀλλὰ δὲν ἠλπίζε πλέον

νὰ λάβῃ εἰδῆσιν παρ' αὐτοῦ. Τώρα οἱ πόθοι της ἐξεπληρώθησαν. Οὐδὲ ἐπὶ στιγμὴν ἠδύνατο πλέον ἡ Σιδωνία νὰ ἀναβάλλῃ τὴν ἀπόφασιν της, ἀλλ' ἔσπευσεν ἀμέσως νὰ ἀπαντήσῃ. Ἡ γηραιὰ ὑπέρβρια διεβεβαίον τὴν κυρίαν της ὅτι δὲν δύναται νὰ τὴν ἐγκαταλείψῃ καὶ ὅτι εἶνε πρόθυμος νὰ τὴν ἀκολουθήσῃ εἰς τὰ ἔσπερα τοῦ κόσμου.

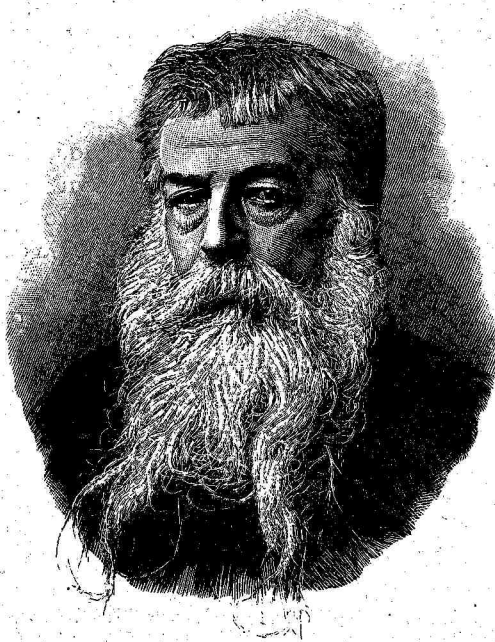
Τώρα πλέον δὲν ἦτο μόνον ἕξ ἂν τῷ κῆφῃ ἡ ἀνοιξὶς ἀλλὰ καὶ ἐν τῇ καρδίᾳ τῆς Σιδωνίας. Μόνον ἐκεῖνη, ἣτις εἶχεν ἤδη ἀποβάλλῃ πᾶσαν ἐλπίδα τῆς εὐτυχίας της καὶ τώρα αἰφνης βλέπει τὸ παλαιὸν της ὄνειρον ἐκπληρούμενον καὶ τὸν ρέχρι, τοῦδε ἀνέφυκτον σκοπὸν της πραγματοποιούμενον, δύναται νὰ φαντασθῇ τὴν χαρὰν καὶ τὴν ἀγαλλίαν τῆς Σιδωνίας.

Ἀπῆντησε λοιπὸν ἀμέσως, μὲ συντομίαν ἀλλὰ μὲ ἀπειρον ἀγάπην καὶ ἐγκαρδιότητα. Ἐγραψεν ὅτι οὐδεμία μεγαλύτερα εὐτυχία ὑπάρχει δι' αὐτὴν εἰ μὴ νὰ ἐνωθῇ μετ' ἐκεῖνου, εἰς τὸν ὁποῖον ἡ καρδία της οὐδέποτε ἔπαυσε νὰ μένῃ πιστῇ, εἰ καὶ ἄνευ ἐλπίδος. Περιέγραψε δὲ ζωηρότατα τὴν προθυμίαν της, νὰ ἐπιχειρήσῃ τὸ ταξεῖδιον ὅσον τὸ δυνατόν ταχύτερον.

Ἀλλὰ μόλις μετὰ ἕνα μῆνα ἔλαβεν ἀπάντησιν παρὰ τοῦ Ῥοδόλφου ἐκ Νέας Υόρκης. Ἐν τῇ ἀπαντήσῃ ταύτῃ ἔλεγεν ὁ Ῥοδόλφος, πόσον εὐτυχῇ κατέστησεν αὐτὸν ἡ ἐπιστολὴ τῆς Σιδωνίας καὶ μετὰ πόσης ἀνυπομονησίας περιμένει τὴν εἰς Ἀμερικὴν ἀρρίξιν της. Τὸ τέλος τῆς ἐπιστολῆς εἶχεν ὡς ἑξῆς:

«Υποθέτω ὅτι δὲν εἶσαι πτωχή, καὶ πρέπει νὰ ἐνδιαφέρωμαι διὰ τὴν περιουσίαν σου, πρὸς τὸ ἴδιόν σου συμφέρον. Ὅτι οὐδεμίαν ἀξίωσιν ἔχω ἐπὶ τῆς περιουσίας σου, ἐννοεῖται οἰκοθεν. Ἡ περιουσία, τὴν ὁποίαν ἀπέκτησα κατὰ τὰ τελευταῖα ταῦτα ἔτη, εἶνε πολὺ μεγάλη, ὥστε δὲν δύναται πρὸς αὐτὴν νὰ συγκριθῇ ἡ ἰδική σου. Ὅπως δὴ ποτε ὅμως πιστεύω ὅτι δὲν θὰ θελήσῃς νὰ τὴν ἀφήσῃς ἐν Γερμανίᾳ. Ἀλλὰ δὲν σὲ συμβουλεύω πάλιν νὰ πωλήσῃς τὰ κτήματά σου ὅπως ὅπως, ἐν βίᾳ. Διὰ νὰ μὴ ἐπέλθῃ οὔτε καμμία ζημία εἰς τὰ συμφέρόντά σου, οὔτε καμμία βραδύτης καὶ ἀναβολὴ τοῦ ταξιδίου, ἔχεις ἀνάγκην ἐνὸς ἀνδρῶν ἱκανοῦ καὶ ἀξιοπιστοῦ, καὶ τοιοῦτον ἀνδρῶν εἰμπορῶ νὰ σοῦ συστήσω. Ἐλπίζω ὅτι ζῇ ἀκόμη εἰς αὐτὴν τὴν πόλιν ὁ μεσίτης καὶ τσιγαροπώλης Κάλμαν, ἀνδρῶν τιμιώτατος καὶ καὶ φίλος μου πιστός. Εἰς τὸν Κάλμαν ἔχω ἀπειρον

ἐμπιστοσύνην, διότι εἰς αὐτὸν ὀφείλω τὰ πάντα. Ὅτε ἠναγκάσθην νὰ φύγω εἰς τὴν Ἀμερικὴν, αὐτὸς ὑπῆρξεν ὁ σωτὴρ μου· αὐτὸς ἔλαβε τὴν γενναιότητα νὰ μοῦ δώσῃ ὅλα του τὰ χρήματα, χωρὶς νὰ ἔχῃ τὴν παραμικρὰν ἐγγύησιν ὅτι θὰ τὰ λάβῃ ὅπισω. Μόλις μετὰ τινα ἔτη κατάρθωσα νὰ τοῦ τα ἀποδώσω. Ἀν ζῇ ἀκόμη, πῆγαινε ἀμέσως πρὸς αὐτὸν καὶ δεῖξέ του αὐτὴν τὴν ἐπιστολήν. Ἐχω ἀκράδαντον πεποίθησιν ὅτι θὰ σοῦ φανῇ ὑπὸ πᾶσαν ἐποψὴν φέλιμος. Χρήματα μὴ πάρῃς μαζὴ σου 'ς τὸ ταξεῖδι, ἀλλὰ παράδωσέ τα ὅλα εἰς τὸν Κάλμαν, διὰ νὰ τὰ μεταφέρῃ εἰς τὸν ἐν Νέα Υόρκῃ τραπεζίτην μου διὰ μέσου μιᾶς γερμανικῆς τραπεζῆς. Μόλις φθάσῃς ἐδῶ, τὰ χρήματά σου θὰ εὐρίσκωνται πάλιν εἰς τὴν διάθεσιν σου. Εἰς τὸ πλοῖον λάβε μάζῃ σου μόνον τὰ ἀπολύτως ἀναγκαῖα χρήματα, ἀλλὰ μὴ πάρῃς οὔτε Check οὔτε συναλλάγματα, διότι εἰς τὰ πλοῖα ὑπάρχον πάντοτε κλέπται καὶ βαλκαντιοὶ. Γράψε μου δὲ ἀμέσως, πότε ἀναχωρεῖς διὰ νὰ γνωρίζω ἀκριβῶς τὴν ἡμέραν καὶ τὴν ὥραν τῆς ἀφίξεώς σου. Σὲ περιμένω μὲ ἄκραν ἀνυπομονησίαν. Ἐπεθύμουν, εἰ δυνατόν, ἐντὸς εἰκοσιεσσάρων ὡρῶν νὰ εἶσαι ἐδῶ. Σπεῦσε, ὅσον τὸ δυνατόν, ταχύτερον νὰ ἔλθῃς. Ἐντὸς δεκαπέντε ἡμερῶν εἰμπορεῖς, τῇ βοηθείᾳ τοῦ πιστοῦ μου φίλου, νὰ τελειώσῃς ὅλας σου τὰς υποθέσεις, καὶ ἂν ἐπαφελήθῃς τὸ προσεχέστατον ἀπόπλοιο, ἐλπίζω ὅτι ἐντὸς ἐνὸς μηνὸς θὰ εἴμεθα διὰ παντός ἡνωμένοι καὶ ἐυδαιμονέστατοι. Γράψε μου λοιπὸν ἀμέσως πότε ἀναχωρεῖς καὶ μὴ λησμονῆς ὅτι ἐν ἑκάστῳ δευτερόλεπτον μέχρι τῆς ἀφίξεώς σου ἀναμετρεῖ μετ' ἀκρας ἀνυπομονησίας ὁ πιστός σου Ῥοδόλφος Βερνέρτος.»

ΜΕΣΣΟΝΙΕ.

Ἡ Σιδωνία ἦτο ἐκτὸς ἑαυτῆς ἐκ τῆς πολλῆς χαρᾶς· ἦτο εἰς ἄκρον συγκεκινημένη διὰ τὴν ἐπιμέλειαν, μὲ τὴν ὁποίαν ὁ πιστὸς τῆς Ῥοδόλφου ἐφρόντιζε καὶ διὰ τὰ ἐλάχιστα πράγματα ὅπως διευκολύνῃ καὶ ἐπισκεύῃ τὸ ταξιδεῖόν της, διαφλεγόμενος ὑπὸ τοῦ πόθου νὰ γείνῃ ὅσον τάχιστα σύζυγός της. Ἀμέσως ἐκάθισε καὶ ἔγραψεν ὀλίγας γραμμὰς πρὸς τὸν μεσίτην Κάλμαν, παρακαλοῦσα αὐτὸν νὰ τὴν ἐπισκεφθῇ εἰ δυνατόν ἀμέσως. Ἐστειλε τὴν ὑπηρετρίαν μὲ τὴν ἐπιστολὴν, διὰ νὰ λάβῃ πάραντα προφορικὴν ἀπάντησιν. Ὁ Κάλμαν ἀπήντησεν ὅτι τῶρα ἔχει φοβερὰ πολλὰς ἐργασίας καὶ μόλις αἴριον τὸ πρωὶ θὰ εὐκαιρήσῃ νὰ λάβῃ τὴν τιμὴν καὶ τὴν εὐχαρίστησιν νὰ ἐπισκεφθῇ τὴν δεσποινίδα.

Τὴν ἀκόλουθον πρωΐαν ἦλθε πραγματικῶς εἰς τὴν οἰκίαν τῆς Σιδωνίας, καὶ αὕτη τῇ ὠμολόγησεν ἐρυθριῶσα τὴν πρὸς τὸν Ῥοδόλφον σχέσιν της καὶ τῇ ἀνεκοίνωσε τὴν ὑπόθεσιν, περὶ ἧς πρόκειται, συγχρόνως δὲ παρέδωκεν εἰς αὐτὸν τὴν ἐπιστολὴν τοῦ Ῥοδόλφου. Ὁ μεσίτης ἀφοῦ ἀνέγνωσε τὴν ἐπιστολὴν μέχρι τέλους, συνεχάρη θερμότερα τὴν Σιδωνίαν καὶ ἐξέφρασε τὴν προθυμίαν του ὅπως φανῇ χρήσιμος εἰς αὐτὴν καὶ εἰς τὸν φίλον του. «Ὁ Βερνέρτος

ἦτο ὁ μόνος ἀληθινὸς φίλος μου» εἶπεν «ὁ πιστὸς, ὁ εὐκρινὴς φίλος μου, καὶ εὐχαριστῶ τὸν Θεὸν ὅτι εἰμὸς νὰ τοῦ κάμω μίαν μικρὰν εὐκολίαν, ἡ ὁποία συνετέλεσε εἰς τὴν εὐτυχίαν του· ἄλλως τε δὲν ἔπρεπε νὰ σᾶς κάμῃ λόγον περὶ τῆς μικρᾶς αὐτῆς χάριτος, τὴν ὁποίαν μοὶ ἀνταπέδωκε πρὸ πολλοῦ ἂν καὶ δὲν ἦτο καμμία ἀνάγκη. Ἐννοεῖται ὅτι εἶμαι προθυμότερος νὰ σᾶς παράσχω ὅλος μου τὰς ὑπηρεσίας, ἂν εἰμὸς καὶ πάλιν νὰ τῷ φανῶ χρήσιμος.»

Ἡ Σιδωνία τῇ ἀνεκοίνωσε μετὰ ταῦτα ὅτι ἡ εἰς μετρητὰ χρήματα περιουσία της συμποσοῦται εἰς τεσσαράκοντα χιλιάδας μάρκων, κατατεθειμένων παρὰ τινι τραπεζίτῃ· πλὴν τούτων δὲ ἔχει τὴν μεγάλην οἰκίαν, ἡ ὁποία φέρει καλὰ εισοδήματα, προσέτι δὲ ἔχει καὶ πολλὰ οἰκόπεδα πλησίον τῆς πόλεως, τῶν ὁποίων ἡ ἀξία ὁσημέραι αὐξάνει, διότι ὅλον ἐν πληθύνονται αἱ ἐκεῖ πλησίον οἰκοδομαί. Προσέθηκε δὲ ὅτι ὅσα ταχύτερον πωληθῶσι τὰ οἰκόπεδα ἐκεῖνα, τόσῳ καλῆτερον εἶνε δι' αὐτήν, διότι ἐπιθυμεῖ ν' ἀναχωρήσῃ εἰ δυνατόν ἀμέσως διὰ τὴν Νέαν Ὑόρκην.

(Ἔπεται τὸ τέλος.)

1. ΓΟΥΔΙΕΛΜΟΣ ΒΟΥΘ, προσωπογραφία μετὰ βιογραφίας (ἐν σελ. 337).

2. ΚΟΡΗ ΦΕΛΛΑΧΟΥ. Εἰκὼν ὑπὸ Ν. Sichel (ἐν σελ. 341).

Λέγεται ὅτι ἡ νεότης εἶνε πάντοτε ὡραία· καὶ ὑπὸ πολλὰς ἐπὶ οὖς εἶνε ἀληθές· ὁ διαγῆς καὶ ἀστράπτων ὀφθαλμός, τὸ ὑπὸ ὑγείας καὶ ζωῆς σφριγῶν σῶμα, τὰ ροδιναῖ χεῖλη, ἡ πλουσία κόμη, ἡ καθαρὰ καὶ εὐώδης πνοή, ἡ ἀγνεία καὶ ἡ ἀδωότης, πάντα ταῦτα εἶναι προτερήματα τῆς νεότητος, τὰ ὁποῖα πάντοτε ἐξασκοῦσι τὴν δυναμὴν τῶν ἐπὶ τοῦ θεωμένου. Ἀλλ' ὅμως εἶνε πολὺ διάφορον, ὅταν ὁ καλλιτέχνης παρουσιάσῃ εἰς τὰ ὅμματα ἡμῶν νεαράν τινα μορφήν. Τὸ βλέμμα του ἔχει τὴν ἱκανότητα, ν' ἀνακαλύπτῃ τὴν ἀληθινὴν, τὴν γνησίαν καλλονήν, καὶ νὰ ἐξαίρῃ ὅλην τὴν μαγευτικὴν αὐτῆς δύναμιν, παραλείπων πᾶσαν ἐνδεχομένην ἀτέλειαν καὶ παρουσιάζων ἡμῖν πᾶσας τὰς τελειότητας ἐν θαυμαστῇ ἁρμονίᾳ, καὶ ὑπὸ ὅλης διαφορῆς φῶς ἢ ἐν τῇ πραγματικότητι. Ἡ ἐν τῇ ἡμετέρᾳ εἰκόνι παριστωμένη αἰγυπτία χωρικὴ νεανὶς δὲν εἶνε γέννημα τῆς καλλιτεχνικῆς φαντασίας τοῦ ζωγράφου, ἀλλ' εἶνε ἀληθινὴ, ζῶσα καλλονή, ζωγραφηθεῖσα ἐπὶ τόπου, ἐκ τῆς πραγματικότητος. Ἀρριβᾶλλον ὅμως, ἂν ἐν τῇ πραγματικότητι θὰ ἐνεποιεῖ ἡμῖν τὴν αὐτὴν ἐντύπωσιν, ἢν ἐμποιεῖ ἐν τῇ εἰκόνι, ὑπὸ τὴν ἐξωραϊστικὴν καὶ ἐξιδανικευτικὴν παράστασιν τοῦ καλλιτέχνου. Ν. Β.

3. ΔΙΑ ΧΙΟΝΩΝ ΚΑΙ ΠΑΓΩΝ, κατὰ τὴν ἐλαιογραφίαν τοῦ Jeroslan Besin (ἐν σελ. 345).

Ὁ πάγερὸς Χειμὼν ἐν ταῖς βορείοις χώραις εἰς ἄλλους μὲν παρέχει τέρψεις καὶ ψυχαγωγίας εἰς ἄλλους δὲ ἀνηκέστους συμφοράς. Ἐπὶ τοῦ λείου καὶ στίλβοντος

ἐδάφους τῶν παγοδρομίων ὀλισθαίνει ἐπιχαρίτως ἡ φαιδρὰ καὶ ἀμέριμνος νεολαία, ἄλλοι δὲ πάλιν ὄμιλοι εὐθυμούντων διελαύνουσι τὰς χιονοσκεπάστους ὁδοὺς ὀχούμενοι ἐν ἐλκῆθροις· ἐνῷ ἄλλοι δυστυχεῖς, ἐν ἐρήμοις τόποις, μακρὰν πάσης βοηθείας, ὑποκύπτοντες εἰς τοὺς μόχθους τῆς μακρᾶς ὁδοιπορίας διὰ μέσου τῆς βαθείας χιόνος, ἀπόλλυνται ὑπὸ τοῦ παγετώδους ψύχους, ὑπὸ τῶν κακουχιῶν, ὑπὸ τῆς πείνης, ἢ κατασπαράσσονται καὶ καταβροχθίζονται ὑπὸ τῶν πειναλέων λύκων. Κατὰ τὸν χειμῶνα, περισσότερον ἢ ἐν πάσῃ ἄλλῃ ὥρᾳ τοῦ ἐνιαυτοῦ, παρουσιάζονται παραλλήλως αἱ ἀποτομώταται ἀντιθέσεις τοῦ ἀνθρωπίνου βίου. — Παράδειγμα τούτου παρέχει καὶ ἡ ἡμετέρα εἰκὼν. Ὅλοι οἱ δρόμοι εἶναι ἀφανεῖς ὑπὸ τὴν βαθεῖαν χιόνα. Οὐδὲν ἵχνος φαίνεται, δυνάμενον νὰ χρησιμεύσῃ ὡς γνώρισμα ἀσφαλτοῦς ἐδάφους. Αἱ ἐσπεριναὶ σκιαὶ ἀμαυροῦσιν ἔτι μᾶλλον τοὺς ὑπὸ τοὺς ψύχους θολωμένους ὀφθαλμούς. Ἐν τῷ σαθρῷ ἐλκῆθρῳ τοῦ χωρικοῦ γελῶσιν εὐθυμα καὶ παίζουσι τὰ ἀνύποπτα παῖδια, ἐνῷ διατρέχουσι τὸν ἔσχατον κίνδυνον. Οἱ ἵπποι ἐμπίπτουσιν αἰφνης ἐν τῇ ὑπὸ χιόνων κεκαλυμμένῃ τάφρῳ τοῦ ὁδρομύλου καὶ διαρρηγνύουσι τὴν κρυσταλλώδη σκέπην, ἥτις ἔνεκα τῆς κινήσεως τοῦ ὕδατος ἐσχηματίσθη λεπτή. Ἐντρομος παρατηρεῖ τὸν κίνδυνον ἐγκαίρως ὁ ἐλκθηρηλάτης καὶ δι' ἰσχυρᾶς ὀλκῆς ἀναχαιτίζει τοὺς ἐξαγριωθέντας ἵππους. Ὁ κίνδυνος ἀπεσοβήθη, ἀλλὰ Κῆρυς οἶδε πόσους ἄλλους κινδύνους μέλλει νὰ ὑποστῇ εἰσέτι ὁ δυστυχὴς χωρικός μέχρι ὅτου φθάσῃ εἰς τὴν πενιχρὰν καλὴν του ἐν τῷ μεμακρυσμένῳ εἰσέτι χωρίῳ! Ν. Β.

4. ΜΕΣΣΟΝΙΕ, προσωπογραφία, ἴδε Ἐπιστήμη καὶ καλλιτεχνία (ἐν σελ. 348).